

Je krásný zimní večer – ideální čas pro posezení u zapálené svíčky, tiše znějící hudby, dobrého čaje a trochu snění nebo vzpomínání. Miluji obojí, snění o budoucnosti i vzpomínání, a při obojím se mi tají dech, jak život dokáže být pestrý.

Během dne jsem ještě navštívila svoji mamku, abych ji povzbudila před zítřejší chemoterapií. Lékaři jí před dvěma měsíci zjistili rakovinu a tak teď společně bojujeme o uzdravení. Můj taťka mi volal asi před týdnem a tak vím, že je s ním vše v pořádku, i když už po hlase se dalo poznat, že má o nějaké to pivko v sobě navíc.

Můj manžel je velkým sportovním fandou a tak ve vedleším pokoji sleduje napínavé hokejové utkání a je to pro něj stejně silný a romantický zážitek jako pro mě posezení u svíčky a rozjímání o životě.

Jsem vdaná pět let a myslím, že mám hezké, spokojené a veselé manželství. Ale také si ještě dokážu velmi dobře vzpomenout na mé obavy a nejistoty, které mě pronásledovaly celým svým dospíváním při pomýšlení na manželství a mou budoucnost. Ptáš se proč? Dovol, abych Ti vyprávěla kus z mého života a věřím, že pochopíš.

Před několika lety mi řekla jedna stará paní, která mě znala celé mé dětství: "Lucinko, vždycky jsem si říkala, co z tebe vyroste. Když od tebe tatínek odešel, byly ti tři roky a maminka na tebe celé roky tak často křičela a zraňovala tě. Opravdu jsem si myslela, že to s tebou neskončí dobře a taky jsem mamince často domlouvala. Ještě že jsi začala chodit do toho kostela, to byla pro tebe záchrana. A když teď vidím, jak jsi šťastná a máš slušného manžela, považuj si toho, ne každý má, děvenko, takové štěstí." Vlastně mi to opakuje skoro pokaždé, když se potkáme a já jí dávám za pravdu.

Taťku si nepamatuji ani z dob, kdy bydlel s námi. Vyprávěli mi, že hodně pil a já někdy v noci vyběhla z bytu a tloukla na sousedy, že tatínek maminku bije. Později si mě bral velmi zřídka na víkendy a prázdniny a přijížděl na mé narozeniny. Znáám ho jako člověka za střizliva velmi nesmělého a mlčenlivého. Pokud se napije alkoholu, tak začne být více mluvný a sebejistější. Žije v jiném městě. Vidáme se nebo si telefonujeme zřídka, ale vím, že jsem jeho jediné dítě a svým způsobem mě má rád. Je tu ale vždy mezi námi i ten nemilý společník alkohol, který si na mém taťkovi za ta léta vybírá neúprosnou daň.

Své dětství jsem tedy prožívala jen s mamkou a jejími občasnými přáteli. Říká se, že to, co si člověk nosí dlouho v paměti, ho zřejmě hodně zasáhlo nebo ovlivnilo. Mně se z dětství vybavují asi tyto silné zážitky a pocity: *Osamělost* - zřejmě z dlouhých pobytů v léčebných ozdravovnách, byla jsem prý velký hubeňour. *Strach* - moje mamka trpí epilepsií a já už od útlého dětství bývala jedinou, kdo ji musel pomáhat při záchvatu a stavu bezvědomí. Věř mi, není to příjemné, když jsi vykulené malé dítě. Také se mi vybavují *časté nadávky, výčitky a očerňování táty z úst mé mamky* a vlastně skoro *žádné fyzické kontakty* jako doteky nebo pohlazení. Neměla jsem ráda vánoce nebo oslavy mých narozenin. Byly to chvíle nejhorší atmosféry.

Dovol mi, abych ti občas položila otázku, na kterou si sama pro sebe můžeš odpovědět. Tedy ponoř se na chvíli do svých vzpomínek a odpověz si: „Jaké jsou tvoje silné zážitky a pocity z dětství?“

Pak přišla v mém životě změna. Jak říká moje stará paní sousedka, začala jsem chodit do kostela. Bylo mi třináct let a já jsem tam poznala skvělou partu stejně starých lidí. Slyšela jsem poprvé o Bohu a slyšela poprvé číst z Bible. Avšak nebyla to budova kostela ani lidi v něm, kteří by ve mně způsobily tak markantní změnu, ale byl to osobní hluboký prožitek s Bohem. Poznala jsem na vlastní kůži, co znamenají slova Ježíše Krista:

„Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem vyvěrajícím k životu věčnému.“

Jan 4, 14

Víš, byla to tak jasná změna, že si jí všimli všichni. Nedalo se jí nevšimnout, začal ve mně vyvěrat nový pramen....radosti, elánu, lásky, klidu a vnitřní síly. Už od své první modlitby jsem cítila naději, že se můj život změní, že už nemůže být prostě stejný, jako byl předtím. Četla jsem Bibli každý den a když dnes slyším od dospělých lidí, že jim připadá Bible nesrozumitelná a složitá, musím se pousmát. V třinácti letech jsem bytostně prahla po každém slovu z Bible a bylo mi srozumitelné. Objevovala jsem nádherné morální principy pro život a na nich jsem začala svoji dobrovolnou samo-převýchovu. Vždycky jsem to brala všechno velmi vážně a беру dodnes, některé věci se prostě nedají šidit a život mi to potvrzuje.

A víš, co se stalo? Všimla si té změny i moje mamka. Jenže v jejím případě to způsobilo ještě větší zlobu a naše další vzájemné odcizení. Ani nevím, jestli má cenu dál lícit podrobnosti, je mi z toho smutno. Ale cítím, že to má cenu a víš proč? Píšu to pro tebe, která prožíváš možná podobné věci. Slyšela jsi už někdy od svých rodičů podobné zlostně vyslovené věty? "Ta víra tě zkazila! Táhni si za tátou! Budeš jednou stejná jako on! Nikdy z tebe nic nebude! Já ti teprve ukážu, co je to těžkej život! Táhni si za těma pánbíčkářema! Bez tebe by mně bylo líp!" Není to asi úplný výčet, ale po několika letech pravidelných dávek to stačí na to, aby sis připadala dost špatně a měla psychická a duševní zranění.

Otázka pro tebe: „Které věty tě nejvíce zraňují od tvých rodičů?“

Měla bys o těchto větech začít mluvit s někým, ke komu máš důvěru. Nenechávej si je v sobě, aby tě příliš nezraňovaly.

Tak ale dost špatného! Právě mi dohořela svíčka, dohrála muzika a dopila jsem druhý šálek čaje, je tedy čas přesunout se k optimističtějším věcem. A taky proto, že už od začátku ti chci říct, že jestli znáš Boha, tak jako jsem ho poznala kdysi já, máš před sebou mnoho krásných věcí, mnoho možností, jak změnit svůj život, přijmout uzdravení, sloužit druhým a být jedinečně protříbenou osobností.

Církev – jedinečné místo

Jak už jsem psala, bylo mi třináct let, když jsem přišla prvně do kostela mezi věřící lidi. V té době na mě velmi jedinečně zapůsobilo, kolik tam je spokojených úplných rodin. Dodnes myslím, že právě v církvi je spousta krásných spokojených manželství, které jsou uzavírány a žity na celý život. Není to právě ta věc, o které sníš? Já jsem o tom tehdy velmi snila a za každou cenu se chtěla vyvarovat chyb svých rodičů. Byla jsem jako houba, která nasává při různých návštěvách, v domácích skupinkách, při společných sborových dovolených celých rodin. Nasávala jsem atmosféru jednotlivých domácností, vzájemného chování mezi manželi a k dětem, životních postojů, zvyků v rodině atd. Co se dalo a líbilo se mi, jsem se snažila aplikovat. Například si pamatuji, že mě překvapilo, jak činorodě člověk může žít. My jsme doma s mamkou toho nikdy moc nepodnikaly a tak jsem často nejraději ležela a koukala na televizi, ale pak jsem zjistila, jak je fajn vymýšlet výlety, zkoušet nové věci a sporty, více číst, rozšiřovat si obzory. Vždyť život je dar od Boha, tak je škoda ho promrhat!

Nepamatuji si také, že bychom v mém dětství zvali domů návštěvy, pro které bychom

například hezky prostřeli, připravili pohoštění apod. A právě v životech křesťanů jsem viděla, jak milé je mít přátele a hosty ve svém domě. Lidově se říká: "Host do domu, Bůh do domu". A celá Bible vybízí k štědrému životu vůči druhým. A tak už v dospívání jsem se rozhodla učit se štědrosti. „S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.“ (Židům 13, 2)

U nás doma se hodně žilo pocitem, že není dostatek peněz, závislostí na hmotných věcech a v nekonečných pesimistických výhledech. Ale já jako křesťan jsem četla v Bibli, že se nemáme strachovat a tak už tehdy v dospívání jsem se rozhodla, že nebudu člověk, který si bude stěžovat na nedostatek peněz a ostatních věcí, ale budu se učit žít podle Bible.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Proto vám pravím: Nemějte starost o život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Život je víc než pokrm a tělo než oděv.“ (Lukáš 12, 22-23)

Píšu to vše proto, abys viděla, jak praktická může Bible být. Není to jen knížka jako ostatní, ale jsou to moudré rady pro život každého člověka a mně tenkrát nahradila chybějící výchovu rodičů a jejich osobní příklad k následování

Víš, určitě nepůjde snadno hned všechno změnit, vždyť člověka velmi ovlivní prostředí, kde vyrůstá. Ale určitě stojí za to na sobě pracovat. A víš co? Nedělaš to jen kvůli sobě, ale i kvůli svému budoucímu partnerovi. Řekni sama, nebude se mu lépe žít s člověkem se zájmem o život, člověkem štědrým, pohostinným, optimistickým a s vyváženým přístupem k penězům? Věřím tomu, že se ti tvoje úsilí jednou vrátí v podobě spokojeného manželství a rodiny.

Někdo rozdává a přibývá mu stále, kdežto ten, kdo je skoupý, mívá nedostatek. Duše štědrá bude nasycena tukem, a kdo občerstvuje, bude též občerstven.
Příslaví 11, 24 -25

Otázka pro tebe: „Které věci bys chtěla na sobě změnit? Které věci bys chtěla dělat jinak než tví rodiče?“

Dopřej si čas přemýšlet a třeba si to i vypiš na papír.

Možná jsi teď udělala předsevzetí, že se pokusíš o nějaké změny. Určitě tě v tom chci povzbudit, zbývá mi však napsat ještě jednu velmi důležitou věc. Je tak důležitá, že kdybych v ní tehdy před léty chybovala, nemohla bych teď psát tyto rady a můj příběh, protože by možná vše bylo úplně jinak.

Pamatuj si na velké tlaky ze strany spolužáků, přátel jinak smýšlejících a ostatních příbuzných. Často nevyznávali podobné hodnoty a byli pro mě pokušením. Prosím, hledej moudré lidi a přátele a obklop se jimi, nežij v iluzi, že se dokážeš odlišit i od rodiny a být i jiná než Tví přátelé. Zvládnout neopakovat chyby rodičů je samo o sobě velký úkol a proto potřebuješ kolem sebe lidi, kteří ti k tomu opravdu napomůžou a kteří s tebou sdílejí nově přijaté zásady. Bible hovoří jasně:

Kdo chodívá s moudrymi, stane se moudrym, kdežto tomu, kdo se přátelí s hlupáky, se povede zle. Příslaví 13, 20

Zkus si udělat test: Porovnej své vypsane věci se svými přáteli a jejich hodnotami. „Obklopuješ se přáteli, kteří ti napomůžou ve tvé změně a tvých předsevzetích?“

Můj kluk podobný mému otci?

Určitě už jsi slyšela nebo četla, že holka si většinou vybírá kluka, který je v něčem podobný jejímu otci.

Něco pravdy na tom asi bude a může být, ale neber to jako vyřknutý ortel na sebou. Myslím, že existují výjimky právě u dětí, které se příliš neztotožňovaly se svými rodiči a nebylo mezi nimi silné citové pouto. Mám přátele, kteří dokázali radikálně změnit svůj život a vytvořili manželství na hony vzdálené od svých rodičů a já jsem toho snad také příkladem.

„Vždyť svého tátu ani moc neznám!“

Možná právě toto pro holky v určitém věku může být těžké a plyne z toho jeden rys, o kterém bys měla vědět. My prostě muže pro svůj život potřebujeme, ať už si to připouštíme nebo ne. V určitém věku je to táta a potom náš chlapec a později manžel. Jestli v tvém životě chyběl táta, může se stát, že máš větší potřebu se obklopit muži a to i dříve než tvé ostatní kamarádky. Jsi možná citlivější a lehčeji se platonicky zamilovávas například do svého učitele tělocviku, do vedoucího kroužku, začínáš dříve flirtovat s kluky a hledat vztahy pro chození. Jako bys více prahla po opoře, dotecích a pochopení, které ti scházejí z dětství. Nebo naopak jsi velmi zakřiknutá a nevíš, jak vlastně k mužům a klukům přistupovat a tento problém se v tobě prohlubuje. Víš, je dobré to vědět a vyvarovat se předčasnému rozhodnutí na celý život. Jak už jsem psala dříve, obklop se moudrými přáteli a dej čas svému tělu, duši i mysli dospět a uzdravit se a pak teprve hledej toho pravého prince pro svůj život.

Odpověz si upřímně: „Máš podobný problém?“

Jestli ano, pros o uzdravení této konkrétní věci ve svých osobních modlitbách.

Nepamatuji si ani jeden rozhovor s mamkou nebo taťkou o chození nebo výběru životního partnera. Jestli jsem měla nějaké rozhovory na toto téma, tak vše s kamarádkami a lidmi v církvi. V životě jsem měla tři vážnější nabídky na chození a nikdy jsem nepřišla za mojí mamkou nebo taťkou a neřekla: „Mami, tati, ten kluk se mnou chce chodit, co myslíš? Mám?“ Ne, že bych po tom občas nezatoužila, ale prostě náš vztah důvěry nebyl dostatečně vybudován. Tak jsem se protloukala sama. Byly chvíle, kdy mi to přišlo nespravedlivé, pobřečela jsem si a měla jsem zvláštní plíživý strach, že ta zodpovědnost a volnost je příliš velká. Co když to neunesu? Co když něco zpackám? Moc dobře si vzpomínám, jak těžké období to může být, když nemáš oporu v rodičích a zpětně si s hrůzou uvědomuji, jak zranitelný je člověk v tom období. Proto opravdu potřebuješ mít zázemí v církvi a ve věřící vyzrálejší přítelkyni, které budeš důvěřovat a budeš dbát na její rady.

Měla jsem jasně stanovené hranice, které mi napomohly v rozhodování: například můj kluk musel být upřímně věřící. Je důležité mít rozhodnuto už předem. Když pak před tebou stojí krásný, okouzlující, nevěřící klučina, který se ti dvoří, máš někdy sto chutí nechat si podlomit kolena a začít fantastický román. A přesto je životní výhra to neudělat!

Také jsem chtěla kluka, o kterého se budu moci opřít. Víš, v mém životě přišlo i dilema mezi dvěma věřícími kluky. Co pak dělat? Dala by se udělat tabulka kladů a záporů,

jenže kandidáti byli dost vyrovnaní: Co neměl jeden na romantičnosti, to měl na vtipnosti. Co druhý postrádal na pohodovosti, vyrovnával romantičností a zběhlostí ve dvoření. Věřící byli oba upřímně. V pohlednosti měl každý z nich svůj osobitý šarm. Myslím, že tenkrát rozhodla jedna věc, kterou jsem si možná v té době ani neuvědomovala a neuměla bych ji možná dříve pojmenovat a přesto teď vím, že byla správná.

Vybrala jsem si kluka, který vyzařoval pohodu a neřešil podobné problémy jako já, protože měl dobré fungující rodinné zázemí. Jestli máš na jazyku otázku: „Fakt je to tak důležité?“ Odpovím ti: „Pro mě bylo a věřím, že to může mít přínos i pro tebe.“ Bála bych se říci to jako striktní pravidlo nebo jako zásadu ve srovnání s důležitostí věřící/nevěřící. Ale někdy to může být opravdu ulehčením ve vašem budoucím manželství a pro tebe může být ten muž větší oporou. Zním přátele, kteří oba dva pocházejí z ne příliš dobře fungujících rodin a oni jsou nyní opravdu skvělí manželé. Přesto od nich vím, že přišly chvíle, kdy se oba nechali pohltnout strachem, že nebudou dobrými manželi sobě navzájem a dobrými rodiči. Přišly problémy od obou rodičů a bylo to tak těžké ustát, protože tu zranitelnost ze svého dětství měli v sobě oba dva.

Moji rodiče mi vlastně nikdy neřekli svůj názor na mého kluka, s kterým jsem nakonec chodila skoro pět let a teď jsme manželé. Asi věděli, že v té celkové odcizenosti by to nemělo stejně žádnou váhu. Vždycky jsme se jim však snažili ve dvou sloužit tím, že jsme jim prokazovali úctu a poslušnost a teď po několika letech manželství to přináší i své ovoce v podobě uznání a přijetí. Myslím, že mají mého manžela rádi.

Vím, že u tebe může být situace odlišná. Třeba máš i fajn rodiče, s kterými si rozumíš, ale jsou nevěřící a tak některé věci nemůžou dobře pochopit. Například zřejmě pro ně nebude důležité, jestli tvůj kluk je upřímně věřící apod. Ale pokud máš rodiče, kteří jsou ochotni se s tebou bavit o chození, o výběru životního partnera, využij toho a mluv s nimi. Ale také si ponech i své zásady. Obecně platí: více hlav - více rozumu. A tak dobře naslouchej radám rodičů, přátel, všem kterým důvěřuješ. Můžou ti pomoci odkrýt věci o tvém partnerovi, které ty přes své růžové zamilované brýle zatím nejsi schopna vidět.

Uzdravení a zapomnění?

Možná se mě zeptáš, jestli se handicap z dětství dá někdy zcela uzdravit? Může to Bůh zcela vymazat z mého života? Jsem si jista, že Bůh může, ale nejsem si jista, jestli to tak opravdu dělá a bylo by to opravdu k našemu prospěchu. Jak tomu rozumět?

Jak už víš, je mi dvacet osm let a jsem pět let vdaná. Prožila jsem mnohé uzdravení a hodně věcí mě už netrápí. Opravdu Ti chci říci, že čas mnohé rány zacelí. Žiji si svůj spokojený život a přesto vím, že někde uvnitř mě je nádobka smutku a nádobka strachu. A přicházejí v životě chvíle, kdy se v mém nitru na chvíli rozlije nádobka smutku nebo strachu nebo obě najednou. Jsou to chvíle, které nemám ráda, ale už jsem si na ně zvykla a hlavně jsem trochu pochopila, proč přicházejí a jak je zvládat.

V Bibli je příběh Pavla, který měl v těle osten (nemoc nebo bolest), které se chtěl velmi zbavit. Prosil Boha třikrát velmi vážně, aby toho byl zbaven a dostal od Boha následující odpověď:

„Stačí, když máš mou milost, vždyť v slabosti se projeví má síla.“
2. Korintským 12, 9

Ale bude Pavel ochoten to přijmout? Jakoby mu Bůh říkal: „Nevymažu to z tvého života

úplně, ale můžu ti dát sílu to překonávat.“

Prožila jsem, že to je i moje cesta. Objevila jsem v sobě už v dospívání schopnost mluvit nadlehčeně o svých prožitcích z rodiny a to i ve chvílích kdy byla situace u nás doma velmi vyhrocena. Naučila jsem se sdílet s ostatními a brzy poznala, že mi mé vlastní prožitky umožňují pochopit bolest druhých lidí a to bolest nejrůznějšího druhu. Naučila jsem se hledat pro své boje Boží sílu a svým životem možná dodávat odvahu druhým. Teď mi Bůh dává šanci sloužit podobně zraněným dětem a mladým lidem. Protřibil ve mně vlastnosti a charakter, které bych nikdy neměla, kdybych žila v sametovém rodinném zázemí. Mám obrovskou víru, že Bůh dokáže změnit cokoli a kohokoliv. A vidím tuto podobnou víru a motivaci i u lidí, kteří si právě v nejrůznějších oblastech života sáhli až na dno a v té slabosti je Bůh vytáhl a dal jim sílu. Je to něco, co si prožiješ a proto si tím jsi navždy jista. Věříš, že jsou chvíle, kdy jsem za své dětství i vděčná? Ale nezatajuji, že to byl dlouhý proces dozrávání. Někdy nebyli kolem ani lidi, kteří by pochopili vše, co jsem v tu chvíli prožívala. Byly okamžiky, kdy se mi chtělo raději zemřít a přicházely myšlenky i na sebevraždu. Nikdy se tím nenech převálcovat a přimkni se k Bohu, je to ten nejlepší přítel.

Možná znáš ten příběh: Člověk jde po poušti, je mu velmi těžko, otáčí se a vidí v poušti jen jedny stopy. Pomyslí si: "Aha, Bůh tu se mnou není. Nikde tu nevidím jeho stopy." A Bůh mu odpoví: "Ale to se mýlíš, ty stopy jsou moje, celou dobu tě nesu v náručí, aby jsi došel do cíle."

Můžou být chvíle, kdy Boha necítíš a procházíš zrovna zkouškou, ale Bůh je vždy při tobě!

Zamysli se a zkus si odpovědět: „Je oblast, kde můžeš skrze své zranění posloužit druhým?“

Dokážu někdy odpustit svým rodičům?

Jestli si tuto otázku někdy kladeš, tak vůbec nejsi divná. Vzpomínám si na chvíle, kdy jsem opravdu svou mamku nebo otce nenáviděla.

Vždyť člověk, když dospívá, má dost problémů sám se sebou. Zřejmě i hormony způsobují, že je člověk velmi kolísavý v náladách. Je to období, kdy člověk hledá sám sebe, bojuje se svými komplexy, snaží se o přijetí v partě a často řeší své problémy v lásce. Je opravdu nespravedlivé, když mu není dána pomocná ruka od rodičů a nemá k dispozici jejich trpělivost v tomto složitém věku. A přesto se to stává a to z nejrůznějších příčin. Může být, že rodiče jsou příliš zaměstnaní a nemají čas. Možná nezvládají sami svůj život pro příliš velké množství různých tlaků a navíc možná ani oni neměli dobré dětství a nikdo jim v dospívání nepodal pomocnou ruku.

Byla jsem na střední škole a situace u nás doma nebyla opět nijak ideální. Naučila jsem se nesvěřovat se, nestěžovat si a tak jsem asi vypadala příliš spokojeně. „Ty nevíš, co to je mít těžkej život. Žiješ si jako prase v žitě, ale já tě naučím. Poznáš, jakej jsem měla život já, aby sis vážila, toho co máš.“ Tak to byla slova mé mamky a brzy následovaly i skutky. Dala mi na měsíc tenkrát zhruba 800 Kč a já se měla uživit. Náš byt se rozdělil na dvě domácnosti, kde jsem musela mít svůj toaletní papír, zubní pastu a samozřejmě si sama vařit a nakupovat. Zdá se ti to absurdní? Ano, a přesto jsme takto žily hodně dlouho. Zatímco ostatní byli hýčkáni rodiči před maturitou, já přemýšlela, kde vzít peníze na šerpu, ples a podobně. Do toho přicházely střídavě výhrůžky o sbalení mých kufrů a vyhození z domu.

Myslím, že v těchto chvílích mě příliš nezajímalo, že moje mamka možná taky neměla dobré dětství, protože ty prostě jen chceš a potřebuješ, aby tví rodiče fungovali. A jsou to chvíle, kdy k nim opravdu pociťuješ i nenávist.

„Jsou i v Tvém životě věci, které se Ti nedaří rodičům odpustit?“ Sdílej se o nich se svými přáteli a vyznávej je Bohu třeba i opakovaně a dlouhodobě.

Po celá ta léta jsem se prala s jedním veršem z Bible, který je velmi moudrý, ale někdy bývá těžké ho praktikovat.

Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.
2. Mojžíšova 20, 12

Chci ti napsat, že je to jedna z věcí, o které je dobré vědět a je dobré o ni usilovat ve svém životě. Co si představit pod slovy *cti* nebo *prokazuj úctu*?
Ve věku nezletilosti ale i později to může například znamenat určitou míru poslušnosti a zodpovědnosti k rodičům.

Je vždy velmi tragické, když dítě uteče z domu a dlouhé roky nebo dokonce navždy už o sobě nedá vědět. Je to příliš kruté a to i v případě, že rodiče jsou sebevíc špatní.

Myslím, že nikdo z nás nemá právo trestat naše rodiče, i kdyby pro nic jiného, alespoň protože skrze ně nám byl dán život.

Prosím, přemýšlej o tom, jak můžeš svým rodičům prokazovat aspoň minimální úctu a stanov si i předsevzetí do budoucna.

Já jsem například i přes svůj velký odpor k vánocům a přes všechny vzpomínky s tím spojené nenechala nikdy svoji mamku samotnou při štědrovečerní večeři. Přišlo mně to prostě velmi kruté. A dala jsem si také předsevzetí, že v době stáří nebo nemoci svých rodičů se o ně postarám. V dnešní době může být mnoho lákadel jako speciální domovy důchodců a ústavy pro přestárlé a mohla bych si najít tisíce výmluv, proč mám právo nechat rodiče osamělé, utéct od nich, užívat si jen svůj život a vytrestat je za to, jak jednali oni se mnou. Ale nechci to udělat a prosím nedělej to ani ty!

Věřím, že existuje určitý druh spirály, kdy z neodpuštění plyne další neodpuštění. A to jak ty zacházíš se svými rodiči, ti jednou třeba vrátí tvoje děti. A také věřím ve zvláštní Boží požehnání pro tvůj život, když ctíš své rodiče.

Proto buď připravena podat svým rodičům pomocnou ruku ve své dospělosti a dát jim své odpuštění. Není nic prospěšnějšího pro tvůj vlastní život.

Zkus se zamyslet: „Jakým způsobem můžeš rodičům prokazovat úctu teď i v budoucnosti?“

Víš, myslím, že jsi na nejlepší cestě svůj život zvládnout a utvořit podle svých představ. Jenom se nenech odradit tím, když ještě několik let ještě potrvá, než opravdu dozraješ. Díky, že jsi četla můj příběh, byl psán pro tebe stejně jako ty možná jednou napíšeš svůj příběh pro druhé.

Hodně štěstí!
Tvá Lucka

